

ՏՈՒՆՆԵՐԵՐՈՒՆ ՄԵԶ

Զեզի կու գամ հոգևոյս հըպարտ խոյանքով
Տոլոմիդներ վեհապանծ .

Եւ արծուենի թեւերս պարզած ձեր վերով
Կանգնած եմ հոն իբր աստուած :

Այստեղ չըկայ սահման դընող հայեացքիս
Եւ ոչ իմ ձայնըս սանձող .

Պը փոթորկէ թափն իմ ազատ թըռիչքիս
Չորերը մուժ և անշող :

Քարէ շինուած այս ամպերու լանջերէն
Ցցուած են թաւ մայրիներ ,
Որոնց մէջէն ինքնաշարժներ կը վարգեն
Ինչպէս բզզող գունեխներ :

Զըկայ մարդուն ո՛չ անշըրպետ, ո՛չ սահման,
Արհամարհոտ կը սուրայ .
Լեռներն իրար կը խառնըին, կ' հեռանան
Եւ ինքնաշարժը կ'երթայ :

Այսպէս կ'երթայ աշխարհն անհոգ խօլաբար
Հեղեղի պէս զահալէժ .
Եւ իր անասող հոգիին մէջը խաւար
Եւ ոչ մի շող նըբալար :

Մինչ հեռուններն հովիտներում լըռախոհ
Քանի հիւզեր ըսպիտակ .
Այնտեղ կ'իջնէ կարծես ժըպիւն Աստուծոյ
Ճառագայթի մ' հանգունակ :

Ես դիթանքով թոյրն համբոյրիս ճամբեցի
Բոլոր ենթմակ հիւղերուն .

Եւ արձագանգն յուզումներուս խառնեցի
Բոլոր հնչող զանգերուն :

Լի է հոգիս ինձ անծանօթ բերկրութեամբ
Լեռներն իմ մէջս անդրադարձ .
Զերդ մայիսի ծիրանիով ներկուած ամպ
Տոլոմիդներ ձիւնաբարձ :

Անհուն ովկեան հոգիիս մէջ խռովալի
Փրփուրն երկինքն ամպացած .
Ու շանթերու բոցովն այնտեղ կատաղի
Բըռունքքի պէս քարացած :

Ահա մըթին անտառներէն կը մըխայ
Մըշուշն ոսկի և բուրեան ,
Մինչ հոգին երգիչ թեւերն հեզի թափ կու տայ
Ինչպէս հրեշտակ զատկըւան :

Ո՛վ հեթանոս գեղեցկութեան պաշտումին
Մարմարակերտ տաճարներ ,
Ուր արեւուն չողերն հեշտիւ կը վառին
Իբրեւ ուխտի կանթեղներ :

Ես կ'ուզէի զաւակն ըլլալ լեռնասուն
Այս ժայռերու վեհութեան ,
Եւ կանգնէի ես ալ արձան մ'ուղղասիւն
Աստուծոյ Տան փառքերուն :

Ս. Զենոն, 28 Օգոստ. 1930

Հ. Վ. ՅՈՎԱՆՆԻՍԵԱՆ